Ч. 227 Неділя 8 (21) жовтня 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї неопечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові з агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Рух виборчий. — Ради міністрів. — Зміна канцлера в Німеччині. — Справоздане австрийского посла про ворохобню в Пекіні. — З полудневої Африки).

Рух виборчий показує від часу до часу дивні прояви на галицкій Руси, котрі можна би назвати комічними, як би они з иншого боку не були сумними. „Діло“ і „Галичанин“ завели сварку; орґан „национально-демократичної“ партиї висказує своє „обурене“ орґанови „москвофільских приверженців“, а орґан „москвофільских приверженців“ висказує орґанови „национально демократичної“ партиї своє „презрініе“ — а то все за согласие і консолїдацию. Коли же взяти на увагу, що в Стрийщинї єсть консолїдация, а в Болехові на вічу, де чомусь не запрошено п. Романчука не було согласия — то виходить чисто на слова Б. А. Дідицкого в поезиї (за вірне повторене не ручимо): „Луна всходит, солнце заходит, от туду двойное сьвітло походит“ — в Болехові всходить, в Стрию заходить а у Львові двойное сьвітло: Сварка „Діла“ з „Галичанином“.

В Добрівлянах коло Заліщик відбули ся збори, де вибрано орґанізатором о. Григория Ковча з Лисовець і постановлено скликати передвиборче віче до Тлустого на день 26 го жовтня. — Самбірский комітет скликує віче на день 25 с. м. о 10 год. рано до салї „Народного готелю“ в Самборі, де мають явити ся кандидати з IV. і V. куриї.

Вчера відбула ся у Відни рада міністрів в справі будови зелїзниць в Боснї. На другий тиждень відбудуть ся спільні наради міністрів угорских з австрийскими. На наради прийдуть до Відня дня 26 с. м. угорскі міністри Сель, Люкач і Геґедіш.

В справі іменованя нового канцлера Німеччини ґр. Більова порозумівав ся перед тим цїсар Вільгельм з всіма правительствами німецких держав, котрі без вимкни на то іменоване згодили ся. Кн. Гогенльоге ще в лїті мав намір уступити, але не знав, чи цїсар прийме его димісию. — Цїсар Франц Йосиф, як доносять віденьскі часописи, вислав до ґр. Більова телеґраму з желанями з нагоди его іменованя.

Pol. Corr. оголошує справоздане австрийского посла в Пекінї, радника Ростгорна, переслане міністрови заграничних справ о облозї посольства в Пекінї, заки надійшла поміч. Ростгорн хотів дня 12 червня розслідити дорогу ведучу до полудневих воріт міста, але мусів в пів дороги завернути коня, бо укриті за домами ворохобники і хіньскі вояки хотіли его убити. Д. 13 червня наплило до міста кілька тисячів ворохобників. Розпочали ся тоді страшні часи Цїла дїльниця, в котрій мешкали чужинцї згоріла, ворохобники цїлу ей знищили, як також американьске посольство і католицку катедру, в котрій схоронило ся богато Хінців-християн, переважно женщин і дітий. З тих убили і спалили ворохобники до 200, а лиш мала їх часть вспіла виратувати ся і схоронити ся до посольств але і та часть була напів попалена і покалїчена. То що австрийске посольство з такою нечисленною залогою ставило так сильний опір ворохобникам, доказує, що коли би хіньскі войска були хотіли, то моглиб були дуже легко побороти ворохобню і тому всї оповіданя хіньских мужів державних о неможливости заведеня ладу, були видумані і фальшиві. — З анґлійских жерел надходять заедно вісти о більшиючій ворохобни в долинї ріки Янце. Здасть ся, що ті вісти ширять Анґлійцї умисно, аби мати причину до висилки в тамту сторону своїх войск і загарбаня тої найбогатшої хіньскої сторони. — Хіньский цїсар удав ся до цїсаря японьского з просьбою о раду, що має в тій тяжкій для себе порі робити. Цїсар японьский відповів телеґрафічно, що першою річию, яку повинен хіньский цїсар зробити, єсть поворот его і правительства хіньского до Пекіну, бо в той спосіб дасть він певний доказ, що жаліє над всім, що в Хінї лучило ся. Хіньский цїсар повинен всьо зробити для успокоєня хіньского населеня і чужих держав. То найлїпша рада яку може єму дати японьский цїсар.

Льорд Робертс безнастанно телеґрафує про помешні стички анґлійских ґенералів з бурскими віддїлами. Бури появляють ся найнеподіванійше навіть в таких околицях, де здавалось би, Анґлійцї суть від давна панами. І так н. пр. дня 16-го с. м. напав сильний їх віддїл на місто Яґерсфонтен, положене на полудне від Блюмфонтену в половинї дороги між тим містом і Капскою кольонією. Бури по упертій борбі заняли місто і вигнали Анґлійців. Ґен. Келлї-Кенні вислав значний віддїл анґлійского войска до Яґерсфонтен, котрий мав там вчера прибути. — З Мафекінґу знов

Вибір званя.

(З француского — Генриха Ляведана.)

Батько: лїт 48.
Мати: лїт 40.
Павло, їх син: лїт 20.
(Вечер. Як-раз встали від вечері).

Батько. Так, так, синоньку, нинї скінчив ти 20 лїт.

Мати. Так. Дня 17. — Як-раз в само полудне, о 12 годинї.

Павло. То я прийшов на сьвіт підчас обіду?

Батько. Так, синоньку. А ми були дуже щасливі.

Мати. Пригадую собі як нинї: У вечер по тім, як ти народив ся, поклали тебе коло мене на подушку, щоби я могла надивити ся на тебе і нацїлувати ся тебе.

Павло. Мамо — то я мусів бути дуже миленьким.

Батько. Ах, діти! Який я був змучений того вечера! Як би менї хто кости поломив.

Мати. Та й також. Тогди прийшов твій тато привитати ся з нами обоє. Він нахилив ся над тебе, дотулив ся пальцьом до твого личка. Хотів, щоби ти засьміяв ся, але ти скрцвив ся.

Павло. Ніхто прецї не сьміє ся в перший день свого житя.

Мати. І ми говорили тогди то о сім, то о тім, та робили собі пляни на будучність, як то ти будеш пізнїйше розвивати ся, і що з тебе буде. Твій тато казав: Не знаю чому, але менї так здає ся, що наш маленький дійде до чогось великого, що буде щось значити! Але менї то було байдуже, я лиш думала: Прийшов на сьвіт та й жиє! Дай Боже, щоби жив і був щасливий, то і все, чого бажаю.

Батько (з гордою радостию). А нинї ти скінчив 20 лїт! От видите того непотріба!

Мати. Так то так — час минає! Правда, 20 лїт. То спорий кусень часу. То рішаюча хвиля, рішаюче передовсїм під взглядом моральним. Та же ти чей сьвідомий того, не правда?

Павло (грохи непевним голосом). Ну — розумію ся.

Батько. То добре. Послухай же: Ми вже від якогось часу постановили собі поговорити з тобою о твоїй будучности.

Павло (кривить ся). Сего вечера?

Батько. Як-раз сего вечера. Менї здає ся, що то найлїпша пора. Твій день уродин....

Павло (пестить ся). Нї тату. Не сего вечера. Такого вечера, як нинїшний, треба веселити ся, забавити ся по домашному, випити на здоровлє чарку лїкеру — але не говорити о нудних способах і дорогах до чого би брати ся і яке вибирати собі званє. Пізнїйше! Нашим разом! Коли не будемо в гуморі.

Мати. Ти ще не набрав ся розуму. На такого великого молодця, що єму 20 лїт —!

Батько. То у тебе нудно, коли говорити о тобі, о твоїй будучности, о тім, чим ти колись маєш бути?

Павло. Ну, забавного нема в тім нїчого.

Батько. Але поговорити треба о тім. Ти пізно сїдав до матури, аж в 19 роцї.

Мати. І до того перелїз аж за третим разом.

Павло. Бо не мав щастя! Мене питали про якісь війни, яких нїколи не було, про битви, о котрих нікому і не снило ся. А до того ще й моя вдача! Я все знаю дуже добре. Лиш коли мене хтось питає грізним голосом, та ще з такою міною, як би хотів мене з'їсти, то я застрашу ся, і не знаю, що говорити. Але я все знаю внутрішно, розумієте? Сам для себе. А то прецї головна річ, неправда?

Мати. Того за мало! А щож ти зробиш в сьвітї, як тебе щось спитають з істориї або з ґеоґрафії?

Павло. Я вже дам собі якось раду, а впрочім в сьвітї нїхто не випитує як при іспитї або при протоколї. Коли когось запросять на обід, то не на то, щоби его питати, які притоки має Дунай.

Батько. Ти помиляєш ся дитинко. Бувають доми, де ставлять ще труднїйші питаня: розпитують про політику, релїґію, мораль.

Павло. Ба! ба! ба!

Мати. Як же даси собі раду, коли не будеш знати нїчого?

Павло. Тогди чоловік сьміє ся, скаже яке красне слівце своїй сусїдцї і досить.

Батько. Але лишім то, а вернім до нашого питаня. Від часу, як ти одержав сьвідоцтво зрілости, ми позволили тобі відпочати, розірвати ся — майже через цїлий рік. Того чей досить. Тепер зачи-

доносять, що льорд Метуен з полковником Дуґлясом мали сими днями дуже горячі переправи з командантами Бурів Деляреєм і Леммерсом і на силу добили ся до трансвальского міста Зеруст. В борбах тих Анґлійцї потерпіли великі страти.

Новинки.

Львів дня 20 го жовтня 1900.

— Ремунерация університетских асистентів. Міністерство просьвіти установило нормальну ремунерацию для університетских асистентів 1400 кор., котра підносить ся по 3 лїтах служби до 1700 кор., а по 6 лїтах служби до 2000 кор.

— Реформа в середних школах. З Відня доносять: Міністер просьвіти скликав на 24 і 25 с. м. до Відня конференцию директорів долїшно-австрийских шкіл середних та запросив на неї богато инших осіб. Цїлию конференциї єсть точно обговорити важні і актуальні шкільні справи. Між иншими порушить ся справу реформи вступних іспитів до I кляси середних шкіл, заведенє обовязкової науки одного зі сьвітових мов сучасних, увільненє директорів середних шкіл від веденя адміністрациї і т. ин. Правительство наміряє заснувати з конференциї директорів середних шкіл постійну інституцию, що відбувала би засїданя периодично.

— Цісарскі уродини в Африцї. З Каптовну в полудневій Африцї доносять, що з нагоди 70-лїтних уродин Цісаря Франц Йосифа I. тамошні австро-угорскі пiддані уфундували одно ліжко в місцевім шпиталі.

— З епархії львівскої. Сотрудництво одержали оо.: Клявдий Сніжиньский з Незнанова в Вербилівцях, Лев Юрчиньский з Буштина в Псарах, Гр. Панчишин з Вербиловець в Прошовій, Ром. Зарицкий з Товстого в Золотниках, Мар. Клодзиньский з Сорок в Яричеві. Ал. Ганас з Полюхова в Сороках, Йос. Яросевич з Залозець в Лубянках. — Презенти одержали оо.: Лев Бачиньский на Должанку, Дионисий Свистун на Чернихів. — Завідательства одержали о.: Мих. Горчиньский з Болотнї в Сихові, Дан. Роздольский з Балич под. в Рожневі, Ед. Косановский з Налужа в Руді. — О. Вол. Стернюк з Милошович одержав сотр. cum iure directionis в П[...]стомитах.

— Обновленє і украшенє церкви. В Мохначцї нижній, мушиньского декавата, перемиской епархії, обновлено і хороше прикрашено тамошну церков жертвами і трудами церковного братства і прихожан, а старанєм пароха о. Дионїзия Мохнацкого. Також построєно там новий великий престол і нову дзвіницю. О. парох і парохіяни за їх жертви і труди дістали від перемиского епископа похвальні грамоти і архієрейске благословленє.

Господарство, промисл, торговля, гіґієна і вихованє.

Ради господарскі.

— Усільницї на житї. В декотрих сторонах на Буковинї (а також і в Росиї) появили ся на житї усільницї так великими масами, що нищать цїлі лани. Жито вяне і усихає. О скілько видко з опису тих усільниць, то єсть то усільниця мотиля, лїтаючого в ночи (т. зв. совинки), званого ролївкою засївницею, котра може кинути ся або вже й кинула ся де і у нас в Галичинї! Проф. Верхратский в своїй розвідцї: Мотилї шкодники господарству" (Календар „Просьвіти" на 1890), так описує сего мотиля: „Ролївка засївниця" (Agrotis segetum), єсть то совинка дуже непоказна, розпялена звиш 4 центим. широка, крила передні має бурі, на котрих невиразно значать ся дві зубаті, темнїйші поперечки і звичайні плями (кругла, нирковата, чоповата), чорно обведені; крила задні у самчика білі, у самички сиваві, темнїйше припорошені. По одиноко лїтає в маю і на початку червня — далеко численнїйше в липни і серпни, а навіть ще й у вересни. Я стрічав еї — каже проф. Верхратский — в лїтних місяцях коло Львова, Тернополя, Залїщик, Станіславова. Бувають два поколїня. Усільниця до 5 цм. довга, нага, бура, здовж хребта з яснїйшим, темно обведеним паском і чотирма чорними точками на кождій обручцї". До сего опису додамо ще, що усільницї бувають иноді жовтаво сірі або жовтаво-зелені; бока и тягне ся жовтава смуга, котра на хребтї переходить в сіру або зеленаву. Усільниця має 16 ніг, а на горішній части тїла бородавочки з одним волоском; коли еї доторкнути ся, то она звичайно звиває ся в клубок. Совинка лїтає по заході сонця а в день сидить укрита під листям і крильця має плоско зложені, а не як дашок, чим відріжняє ся від инших совинок. Звичайно в серпни зносить яєчка таки на землю або на буряни, на межах і при дорогах; бо озимини тогди ще нема. По тиждни або двох вилазять усільницї, з початку так маленькі, що їх майже не можна добачити. Пізнїйше дорастають до грубости гусячого пищика. Они сидять в день в земли (до 8 цм. глубоко) і скоро там мають що їсти (бараболї, бураки, коріньцї жита і пшеницї, ріпаку озимого), то не вилязать на верх; коли ж же обгризають лиш дрібні корінцї, то вилазять в ночи з землї і жерують на зеленій озиминї. Звичайно не об'їдають цїлої рослини, лиш переходять на другу, і так роблять иноді страшенну шкоду, бо молоденькі ростинки підгризені вянуть і усихають. Тим способом нищать усільницї ролївки цїлі лани. Коли в день підважити патичком зівялу ростинку, то можна переконати ся, що у неї корінь підгризений а коло неї усільниця звинена в клубочок. На зиму закопує ся она трохи глубше а з весною вилазить знову та під'їдає збіже, лишаючи по собі великі плїші на поли. Опісля закуклюють ся, і в липни, часами вже в червни вилазить з пукли совинка з крильцями, що сьвітить ся мов мідь. Нищенє сего шкідника єсть дуже трудне, бо раз, треба нищити саму совинку, котрої в день не видко, бо сидить під листям, а відтак знов усільницї, котрі сидять в земли і вилазять аж в ночи. Совинки ловить ся в той спосіб, що на поли ставить ся старі, нездалі бочки (н. пр. з цементу, котрі можна дістати за пару крейцарів), горі дном, поробивши в них широкі і довгі шпари та вимастивши в серединї догтем, а під бочку ставить ся запалену лїхтарню. Совинки залїтають під бочку і ловлять ся. Найлїпше однакож заставити дїти і збирати в осени за плугом усільницї. Дуже добре було би, як би

ваєш 21 рік житя. Отже що думаєш робити?

Павло. Ну — щоби так направдї сказати — я ще не знаю.

Мати. То подумай.

Батько. Таже ти чей може о тім вже коли думав?

Павло. Ще нїколи!

Батько. Знаєш дуже добре, що ми не маємо маєтку!

Павло. Чому нї? Може ще трошки знайде ся.

Мати. О тім не варто й говорити.

Павло. Чому нї! Ану поговорім! Що Ви лишите менї?

Мати. Марну дрібничку.

Павло. Марну дрібничку, яких 12.000 франків ренти. Я то знаю бо Ви раз самі менї то казали. Ну добре, для мене досить.

Батько. І ти з тим хочеш вижити?

Павло. Ще й як. Для Вашого сина буде по самі уха. Abundat divitiis.

Батько. Ти бідачиско! Таже ми в трое тілько видаємо.

Павло. Бо Вам то робить приятність.

Батько. Бо тебе маємо.

Мати. Таки так, не во гнів тобі — але ти нас досить гроший коштуєш, від коли прийшов на сьвіт.

Павло. Ну, добре. Але що я постановив не женити ся, то не буду мати анї жінки анї дїтий, а того маленького маєтку стане для моїх скромних вимог. З тисяч франками на місяць — ах! то можу зовсім спокійно дожидати і потопи сьвіта.

Батько. Поговорім же статочно, замість плести дурницї.

Павло. Можу тебе завірити, тату, що я дуже статочний.

Батько. Може вступиш до войска?

Павло. В нинїшних воєнних часах мусить кождий служити у войску. Отже того дня, коли треба буде дати ся застрілити, то і я піду так само як і мої товариші. Але вояком в часї мира? Волочити ся по всїляких ґарнізонах і поволи дурновацїти? Нї.

Мати. А прецї, хороший уніформ, шабля з боку....

Павло. Для мене уніформ занадто невигідний...

Батько. Ну, та єсть ще щось иншого, не лиш войско. Може хочеш вступити до державної служби, стати судиєю?

Павло. За нїялу цїну.

Батько. То може адвокатом?

Павло. Ігі!

Мати. То може вступиш до маринарки.

Павло. То вже за пізно, мамо. Там треба зачинати з 9 або 10 роком, щоби відтак з 14 вступити до маринарскої академії, розумія ся, коли добре піде. А відтак сидїти цїлими місяцями на однім і тім самім кораблї, бо не можна анї вийти анї розірвати ся —! Я би згинув з нудьги.

Батько. Ну, то учи ся на інжиніра!

Павло. Господи сьвятий! Таже то значить умирати в самім цьвітї віку. Числа! Альґебра! Формули! Самі такі річи, від котрих можна здурїти! І на що то все? Щоби ставити мости, котрі при першій поводи розпливають ся як масло, або може будувати зелїзницї, котрі лиш поганять красні краєвиди.

Мати. Не буду з тобою перечити ся. Але то таки не так, як ти кажеш. Інжинїри женять ся дуже богато....

Павло. Ти мамо забула, що я рішив ся лишити ся старим молодцем.

Батько. То так говорить ся.

Павло. І так робить ся.

Батько *(іронїчно)*. То вступай до монастиря, коли так ненавидиш жінок.

Павло. Я того не казав. А відтак мене до того не тягне. Менї навіть жаль того, бо кажуть, що то найкрасше житє бути сьвященником в якім хорошім сільци в Туре[...] або черцем в полудневих сторонах...

Батько *(борзо)*. Вже знаю. Учи ся на лікаря!

Павло. Страшно. Хороби, гидкі люди — дивити ся як хтось мучить ся і вмирає...

Батько. Але за то добре платять.

Павло. То менї байдуже. За нїяке золото і срібло. Хоч би менї хтось заплатив і 200.000 франків лиш за маленьку операцию — то я би не взяв ся до неї.

Батько. До чорта! Та й я нї!

Мати. То вже не знаю иншого виходу, як хиба штуку. Правда, що менї о тім нїколи і не снило ся...

Павло *(призадуманий)*. Штука...

Батько. Ну, то бодай широке поле, можеш вибирати.

Мати. Щож вибираєш?

Павло. Нїчо. Я не з тих, що відбирали би хлїб другим.

Батько. Може малярство?... Мурільльо... Кабанель!

Павло. То все нудне для мене.

Мати. Я би не від того була, щоби мій син дістав римску нагороду...

Павло. Нї, не хочу нїчого, то не для мене. Лишає ся менї ще одна музика, до котрої я мав би охоту. Але видите она знов за трудна. А до того ще й справа напряму, чоловік не знає, до котрого прилучити ся. Я би писав музику, то я би став Ваґнериянном, завзятим Ваґнериянном; я то чую по собі. Я був би страшним!

Батько. Отже як, ти малий непотрібе, до чогож думаєш остаточно взяти ся? До нїчого? То хиба лиш жарти? Хиба будеш цїле житє лиш тим займати ся, що будеш крутити великими пальцями один об другий?

Павло. О, то зовсїм нї. Я лиш не хочу нїякого становища. Але я вже знайду собі якесь занятє.

хтось міг випускати курки на поле (т. зв. вандрівні курники, що для поменших господарів, коли поле далеко від хати, трудно зробити). Дальше, треба поле держати дуже чисто, не запускати бурянів і стерню приорювати. Велику прислугу роблять господареви також в ро ни і сороки та кертиці, бо они дуже виїдають усільниці. Коли же усільниці появлять ся у великій масі, то можна би пробовати посипати поле каінітом (1 до 2 сотн. на морг); кажуть, що усільниці гинуть від каініту. Коли же усільниці зовсім знищили засів, то найліпше випустити свині на поле і обсіяти не скорше аж на весну. Коли ті усільниці кинуть ся в городі, то збирає ся їх з ліхтарнею в ночи.

— Управа цукрових бураків (I). Наші люди иноді такі як малі діти: згадай їм грушки на верби, то они готові зараз і лізти на вербу та трясти. Отгак й з управою бураків. Межи властителями більших посілостий в Галичині і на Буковині зробив ся рух — чи дійстно зовсім здоровий, сего не хочемо тут розбирати — і заводять ся фабрики цукру — цукроварні. В Галичині маємо такі фабрики цукру в Переворску і вічно, від непамятних часів банкрутуюча, Товмачи; на Буковині засновує ся тепер цукроварня в Жучці під Черновцями. Цукроварня потребує величезної маси цукрових бураків і то відразу, щоби можна пустити машини в рух і удержати їх через цілу кампанію, т. є. аж до переробленя такої скількости, яку фабрика взагалі єсть в силї перер бити. Кожда цукроварня мусить длятого вже наперед забезпечити собі потрібний материял і то не лиш що до скількости але й якости. Длятого то цукроварні не спускають ся на то, що хтось їм довезе бураки, але самі вишукують собі і установляють собі своїх плянтаторів, значить ся, роблять умову з господарями, щоби они доставили в осени таку а таку скількість бураків і такої а такої якости. Скоро знайде ся плянтатор, то цукроварня доставляє єму иноді навіть буракового насіня. Річ очевидна, що цукроварня зі взглядів практичних і грошевих не буде шукати собі плянтаторів помежи дрібними господарями анї десь далеко від фабрики. Товмацка фабрика н. пр. або фабрика в Переворску не будуть преці їздити в Тернопільщину помежи селян за бураками; анї селяни з тих сторін хочби й зложили ся цілими громадами, не змоглиби стати плянтаторами цукрових бураків навіть і в тім случаю, як би в Тернопільщинї мала стати фабрика цукру. Цукрові бураки належать до ростин промислових, а управа промислових ростин ставить вимоги, яким нераз не може відповісти і властитель 3000 моргів а не то господар, що має може 30 а найчастійше 3 морґи ґрунту. До управи таких ростин (ми свого часу писали о управі ростин промислових) треба не лиш богато і доброї землї але й інтензивної господарки, а о тім преці у наших поменших господарів не може бути й бесіди. Щ властитель більшої посілости з Тернопільщини міг би свої бураки транспортувати зелїзницею до Товмача (і то не завсїгди, бо як би єго морози заскочили, то такий транспорт приніс би хиба лиш страту), Переворска або Жучки і т. д Але що зробив би маленький плянтатор з своїх кільканайцяти або кількасяти кірцями? Длятого ширене гадки управи бураків цукрових або взагалї ростин промислових в сторонах, де они не мають нїякого значіня, уважаємо за річ непрактичну, за страту часу і непотрібний труд, котрий можна би було обернути на щось лїпшого і практичнїйшого. Нам не дивити ся на то, що хтось там робить або заводить у себе, не чіпати ся чужих покликів, але звертати цілу увагу на то, що нам потрібне і що добре та відповідне для нас. Але само знане преці не зашкодить, оно навіть може для декого і дуже придати ся, длятого розкажемо тут коротенько про управу цукровых бураків.

Всячина господарска.

— Кіт до обтиканя шпар у вікнах. Змішати по рівній части житної муки, і мілко пересіяного попелу і зробити з водою досить густе тісто. З того тіста робить ся валочки, вкладає ся на футрини вікон, а відтак примикає ся рами. Злишний кіт, котрий рами витиснуть на верх здоймає ся ножем а місце витирає ся сукном. Скоро вікна треба отворити, то кіт той відмочує ся теплою водою.

— Кіт до шпар в дереві н. пр. в дверях і т. п.: 1) Води 20 частий, каруку 1 часть і дуже мілкого трачиня після потреби. — 2) Ґіпсовий кіт: Палений ґіпс змішати з водою і зараз ужити; коли стверднє в шпарі, вигладити і замалювати. — 3) Француский кіт: арабскої ґуми 1 ґр, води 2 ґр., крохмалю з бараболь 3 до 5 ґр.

Переписка господарска.

Володим. Сав. в Ч.: 1) Спосіб робленя кітів повисше у „Всячині господ". 2) Щ до рогатки, то можна би розвідати хиба в Раді повітовій, бо не знаємо як звучить концесия і як далеко сягає простір. по за котрим треба вже платити. Може на дорозі суть мости? — То все треба на місци розпитати. Впрочім скаже Вам митник.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— **Ціна збіжа.** У Львові дня 19 жовтня. Пшениця 7·50 до 7·75 Кор; жито 6·30 до 6·50; овес 5·60 до 6·70; ячмінь пашний 5·20 до 5·60; ячмінь броварний 6·50 до 6·80; горох до вареня 7·25 до 9 —; вика —·— до —·—; сїмя льняне —·—до—·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик —·— до —·—; гречка —·— до —·—; конюшина червона 60·— до 70·—; біла 40 — до 65·—; тимотка 18 — до 22 —; шведска —·— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; хміль—·— до—·—; ріпак новий 13·— до 13·50. Все за 50 кільо loco Львів. — В Черніпцях дня 17-го жовтня: Пшениця 7·70 до 7·80; жито 6·25 до 6·35; ячмінь броварний 6 — до 6·50; овес 5·50 до 5·75; кукурудза готова 6·10 до 6·40; ріпак готовий 13·50 до 13·75. Все за 50 кільо loco Чернівці. —

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 20 жовтня. Polit. Corresp. пише з Риму, що донесеня немов би сараєвского архієпископа Штадлера принимано в Ватиканї незвичайно прихильно неправдиві, противно, в Римі дали єму пізнати, що єго політичні виступи були невідповідні з огляду на внутрішну політику австрийскої монархії.

Льоренцо-Маркез 20 жовтня. Президент Крігер удав ся вчера на поклад корабля „Ґельдерлянд".

Льондон 20 жовтня. Під проводом королевої відбуло ся засїданє тайної ради.

Франкфурт 20 жовтня. Frankft. Ztg. доносить, що російско-німецкий відділ войсковий має удати ся в околиці, в котрих перебуває цісарева.

Париж 20 жовтня. Справу анархіста Сальсона, котрий допустив ся замаху на перского шаха, передано судови присяжних. Розправа відбуде ся при кінци падолиста.

Берлин 20 жовтня. Прибув сюди ґраф Більов з Гамбурґа.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

Батько. Та яке?

Павло. Хиба нема вже чим займати ся? Буду читати ранїшні ґазети, відтак пообідні, ті, що виходять о шестій годині, вечірні. Буду слідити за найцікавійшими проявами, буду ходити до театру на штуки, коли, буду ходити до театру на штуки, котрі того варті. То все не дуже буде мене мучити. Крім того буду шукати розривки в моді так само як і другі, але в міру і в якійсь цїли. Буду ходити на вистави і совгати ся на лижвах в палаті з леду; не говорю вже о прогульках і проходах, о їздї на колесї, о сьвіжім воздусї та ґіґиєні.

Батько. Виджу вже, що ти не вдав ся в мене. Твій спокій мене страшно дивує. Коли вже не любиш роботи, то бодай будеш може любити розривки? Отже ти зовсім не думаєш о тім, щоба зарабляти собі трохи гроший, щоби за то богато уживати?

Павло. Ні. Я подивляю твоє замилуванє до роботи.

Мати. То правда. Твій тато аж надто працює цїле своє житє.

Павло. Тобі добре говорити, тату; ти займаєш красне становище в службі державній, величаву синекуру. Як би я був на твоїм місци, то я би тим вдоволив ся. Але ні, ти мучиш ся ще многими иншими побічними інтересами, котрі тебе нїчого не обходять, гаруєш, сам себе руйнуєш. І на що? Щ би заробити тих марних пару тисячів франків.

Батько *(бере его за ухо)*. Бо я не сам один на сьвіті, мій любий. Бо я маю твою маму і тебе. Бо треба було видавати на твоє виховане через 12 літ, на науку на кождім поли, треба було платити домашних учителів, за чужі язики, за красні штуки. От видиш, длятого мучить ся той твій бідний батько, той старий осел, множеством побічних інтересів, котрі его нічого не обходять, лиш щоби заробити тих марних пару тисячів франків більше.

Мати. Поцїлуй же тата. То не красно з твої сторони, що ти нас так засмучуєш, і то нині в вечер двайцятого дня твоїх уродин.

Павло. А бо Вам треба конче було сего вечера порушати таку історию! Я Вам зараз казав. Я був певний того, що то зле закінчить ся. В день уродин, в сьвята, нехай менї нїхто нїколи не говорить о так великих справах житя. Я тогди чим иншим журю ся.

Батько. Отже коли так, то можемо з тобою о тім коли инде поговорити? А тогди будеш вже ласкавійший на нас?

Мати. Будеш розумнїйший?

Павло *(трохи приступнїйший)*. Буду ...

Батько *(задуманий, гладить его по лици)*. Побачимо. Впрочім нехай буде, як хоче. Нині 20 літ тому назад, робив я собі більшу надію на тебе мій синоньку. Так.... так.... А тепер.... Мрії батьків, бачиш, занадто красні.... З часом, з лїтами, коли волос зачне сивіти, треба й меншим вдоволяти ся. — — — *(Зміняє голос)*. Але в такий день, як нинішний, не хочу тобі робити прикрости. *(Дивить ся на годинник)*. То ще лиш девята година. Іди! Бав ся на бульварі з твоїми приятелями. Іди ж

Павло *(встає несьміливо)*. Добраніч, тату! *(Цїлує тата, а той его)*. Добраніч, мамо! *(Цїлує свою маму)*.

Мати *(шепче єму до уха)*. Лиш не дуже до пізна! А коли прийдеш до дому, то іди через мою комнату. Добре?

(Він виходить. Родителї сидять ще довго разом, щоби обговорити справу і при сьвітлї лямпи огірчити собі трохи житє).

ІНСЕРАТИ.

КНИГАРНЯ
Дра Волод. МІЛКОВСКОГО в КРАКОВІ
поручає
слідуючі книжки наукові педаґоґа **Райснера:**

НАЙЛІПША МЕТОДА

найлекша до дуже скорого а ґрунтовного виученя ся **чужої мови без учителя,** з поясненями **вимови** і з **ключем** на кінци кождої книжки:

„Самоук“ **Руско-Німецкий** по 15, 30, 52 кр. і зр. 4·04. **Польско-Німецкий Самоук** вступний курс **(Елементар)** по 15, 30, 52 кр.; курс І-ший 90 кр., курс ІІ-гий зр. 2·30, комплет (оба курси) 3 зр.

„Самоук“ **Польско-Французский,** курс І-ий 13 випиток, курс ІІ-гий 24 випиток, Граматика Польско-Французска 1·80 зр.

„Самоук“ **Польско-Анґлійский** курс І-ший зр. 1·80, курс ІІ-гий зр. 4·80, комплет зр. 2·62.

„Самоук“ **Польско-Руский** І-ший курс зр. 1·80, ІІ-гий курс зр. 2·75.

Французска Хрестоматія
(Chrestomathie Française) зр. 1·20.
Дістати можна у всїх других книгарнях.

Для Львова і Галичини
головний склад і експедиция
WARSZ. TYGODNIKA ILLUSTR.

Ново отворена
Аґенция дневників і оголошень
у Львові
Пасаж Гавсмана число 9.
приймає
пренумерату на всї дневники
краєві і заграничні
по цїнах оригінальних.

ПОБІЛЬШЕНЯ ФОТОГРАФІЇ

цїлком вірні ориґіналови аж до природної величини артистично виготовлені. — В паспарту.

Цїна за портрет величини 37x45 цм. разом з портом і опакованєм **5 зр. 10 кр.,** в хороших рамах **9 зр. 60 кр.** (аж до 5-тьох клґр. франко).

Замовленя приймає А. ЛЯНДОВСКИЙ
Львів, Пасаж Гавсмана.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).